

Pierre Goursat

Gemeenschapsweekend

21/6/81

Aanbidding, compassie, evangelisatie. Het evangelisatie- en het heiligingszakboekje

Wel, beste vrienden, toen bepaalde sprekers het hadden over de woestijnvaders, viel het me twee keer op dat sommigen onder jullie meteen zeiden "ja, zo is het! Ik zit in zo'n nacht. Hallo ? Zijn jullie nog aan de telefoon? Blijf aan de lijn. Dus ik zit in zo'n nacht. Ga dan niet meteen voor grote mystiekeling spelen. Jullie zitten in de nacht van de zingeving, de geestelijke nacht. Dat zijn dus belangrijke nachten!

De waarheid is vaak dat je in de een periode van dorheid zit, omdat je niet in de compassie, het mededogen zit. Maar dan zeggen wij altijd: aanbidding, compassie, evangelisatie. Dat wordt dan een slogan. Dat werkt dan op de zenuwen. Het steeds te herhalen loont de moeite niet. Maar het is duidelijk dat ons hart normaal open moet staan door de aanbidding en dat je dan echt compassie moet hebben. Dit punt is belangrijk: als je aan compassie-activiteiten doet en dan zegt: "ik zie niet heel goed waarom je het heilig Sacrament zou aanbidden als je aan compassie gaat doen." Dat komt omdat je er een idee op na houdt dat misschien niet helemaal klopt. En verder zit dat allemaal zo moeilijk in elkaar dat het heel begrijpelijk is dat je het niet goed begrijpt.

Het feit is dat je aanbidt. Je aanbidt de Heer Jezus. En dan moet je dan echt geloven in zijn werkelijke aanwezigheid en niet luisteren naar idiote theologen met allerlei modieuze theorieën. Met al hun -ismes komen ze dan tot de conclusie dat een vierkant rond is. Daar moet je je dus niet mee bezighouden. Maar het gaat om een werkelijke aanwezigheid, die heel reëel en concreet is, want de Heer is mens geworden en Hij wil bij ons wonen. Natuurlijk is Hij dus ook in de hemel, dat is geen probleem, want Hij is overal. Maar tegelijk wil Hij bij ons zijn. En voor ons is het een grote vreugde te weten dat Hij bij ons is.

Maar als Hij bij ons is, dan is Hij ook in ons en dan zijn wij allemaal bij Hem. En al het lijden van de wereld, en alle mensen die lijden, die wanhopig zijn, nee, niet die wanhopig zijn, maar die vastzitten in een heel groot lijden, wel, de Heer is bij hen. En dus wanneer je de Heer aanbidt – hoe moet ik het zeggen – dan neem je deel aan, dan heb je mededogen met alle lijden, met Zijn lijden en met alle lijden van de anderen. En vooral met het lijden dat niet wordt geofferd. Want enorm veel mensen die afzien als honden weten niet waarom ze lijden, en komen dan in opstand. Welnu, in de compassie bij de aanbidding moeten we dan aan de Heer zeggen: "Kijk, we bidden voor de mensen die niet bidden, en die niet weten hoe ze tot U zouden moeten bidden."

Wel, dan zul je zien dat op dat moment die periode van dorheid behoorlijk snel verdwijnt! Want dan begrijp je echt hoezeer we in een wereldomvattend drama zitten en dat we dan echt proberen te helpen. Er is een intensieve geestelijke strijd aan de gang. Wel, ik denk dat sommigen van jullie die zulke moeilijkheden hebben met het bidden, laten we zeggen misschien niet helemaal hebben begrepen hoe intens dat gevecht is. Dat gevecht is een gevecht uit liefde. Natuurlijk zeg ik dan helemaal niet dat je je manier van leven moet veranderen, want je bent iemand die bidt. Jullie bidden ieder op je eigen manier. Maar als jullie in een periode van dorheid zitten en jullie je vervelen, of dat je niet weet wat je moet doen, dat je opgewonden bent of wat dan ook, wel, dan moet je in die compassie duiken, in die liefde van de Heer, en je vraagt dan aan Maria, die de moeder is van de compassie, om je echt die compassie aan te leren. Want dat heeft niet alleen gevolgen voor je gemoedstoestand of voor je gevoelens voor alle mensen die lijden, maar het geeft je ook een praktische manier om dan te zeggen: "Wel, ik moet echt iets concreets doen om mijn medemensen te helpen." Snappen jullie dat? Dat is dus geen vlucht. Het is je inzetten om iets te doen.

Dat is dus één punt. Dan het tweede punt – ik ga zo snel dat ik al die bladzijdes ga overslaan. Ik ga het dan hebben over de actieve compassie. Op een bepaald moment kun je duidelijk zeggen: "Dat is allemaal goed en wel, maa ik kom er niet toe om alles aan te pakken wat ik zou willen doen." Wel, dan is het antwoord: "Dat is waar, er gaan maar 24 uur in één dag en dus is je tijd beperkt. Bovendien zijn je krachten ook beperkt. Maar precies daarom zitten we in een gemeenschap!"

Dus we zitten in een gemeenschap, de één doet dit, de ander dat, maar we zijn allemaal samen en doen alles samen. Dat is het wat je tegen jezelf moet zeggen, want het gaat om de diensten. De één zit in de keuken en die zegt: "Hoor eens ik zou willen evangeliseren en ik zit hier met mijn peentjes en mijn rapen." Wel het is niet erg leuk om peentjes en rapen te evangeliseren! De één is rood en de ander is wit en dat verandert niet. Wel, dan zeg je: "Toch verandert het, want mijn peentjes zijn wit en dan zijn mijn rapen rood. Dat is toch buitengewoon!" En dan merk je echt, in de Heer, dat die liefde - hoe moet ik het zeggen – de rapen binnendringt. En dan gaan die rapen over in al die anderen die ook een beetje net zo'n snertfilm zijn als jij. Zo zit dat.

Als je het hebt over diensten, dan zijn er mensen die de mond vol hebben over gehoorzaamheid en ondergeschikt zijn.. Voor mij zijn dat woorden waar ik het benauwd van krijg, het is echt verschrikkelijk. Maar het gaat niet om gehoorzamen en ondergeschikt zijn, het gaat om dienen. Je medemensen dienen. We zijn er om te dienen. Want Jezus is gekomen als een dienaar en wij, wij dienen onze medemensen. En de paus noemt zich de dienaar der dienaren. Als ons idee van wat dienen betekent dan verwant is met ons idee van compassie, dan is het duidelijk dat we met zijn allen een grote liefde binnengaan, want het is de heilige Geest die ons samenbindt. En daardoor ontvangen we een buitengewoon grote dynamiek.

Dan heb je de heilige Theresia van het Kind Jezus, die in haar Carmelklooster zat. Ze was vuile zakdoeken aan het wassen. Ze kreeg alleen maar een beetje vuil water. Ze zei: "Dank u wel, Jezus, voor al die zegeningen!" Dat is dan mooi. Maar jij zegt: "Hoe kan dat dan goed zijn voor de missies?" En toch is zij uitgeroepen tot patrones van de missies. Want het gaat om de manier waarop je iets doet, om de liefde waarmee je dingen doet en dat is het wat telt. Het gaat niet om de dingen die je doet, maar om de manier waarop, om de intensiteit van de liefde waarmee je ze doet.

Dan wij, in onze gemeenschap, dáár gaat het om. Dat is Emmanuel, God is met ons is en wij zijn met Hem. En daarom hebben we diensten en, wat we ook doen, zeggen we: "Heer Jezus, ik offer u dit op voor de mensen die zwaar ziek zijn, die gemarteld worden, die wanhopig zijn." En echt, dan is er een liefdeskracht die zich over heel de wereld verspreidt. Het waren de christenen van de eerste eeuwen die zeiden: "Jullie weten niet wat voor een dienst wij jullie verlenen. Als wij er niet waren, hoezeer jullie keizerrijk dan in elkaar zou zakken. Het zakt niet in elkaar omdat wij er zijn om zonder op te houden voor jullie te bidden en voor jullie te smeken." Welnu, we moeten geloven in die buitengewone kracht van het gebed. En dat ook in geloof doen, met zijn allen. Want het is met het geloof dat er verandering komt in de wereld. En als een gemeenschap bidt, zoals jullie zonet gebeden hebben dan zijn er vanzelf enigen bij die zich laten afleiden. Maar toch ontstaat er een sfeer van gebed en van liefde. Je bent aanwezig en je zegt: "Heer, we raken een half uur kwijt om met zijn allen bij U te zijn want wij geloven dat U de God van glorie, de God van liefde bent. En we willen U deze eer bewijzen omdat de wereld niet tot U bidt, omdat de wereld helemaal in het donker zit. En dus bidden we..." Wel, dat betekent een geweldige kracht.

En daarna ga je over naar de praktijk. Want we zijn contemplatief, maar ook apostolisch. Dus als je apostolisch bent, moet je de zaken organiseren. En dat organiseren gaat niet al te slecht. De gemeenschap Emmanuel wordt nogal eens aangevallen. Maar bij de meeste aanvallen zeggen ze: "Ja, maar jullie zijn gewoon (?) goed georganiseerd." Ik moet lachen als ik denk aan de manier waarop ik zelf georganiseerd ben, maar enfin, zo is het eenmaal. Dan is het de Heer die het wel zo zal willen en die ons dan ook helpt.

En jullie weten wat je weten moet. Ik ga het niet allemaal opnoemen. Jullie weten best dat je SOS-Gebed hebt, dat de Ark van de Duif bestaat, dat er ziekenhuizen zijn zoals in Sevrans, Saint-Cloud en dan het hospice in Nanterre. In al die instellingen is er echt die verschrikkelijke ellende en lijden. Nu hebben we wel broers en zussen die daar aanwezig zijn, maar niet iedereen kan er naar toe, want je zit met je werk, dus we kunnen niet allemaal meedoen. Snap je? Dit is echt heel belangrijk. Wel, we hebben samenkomsten van gebedsgroepen, weet je. Hoe langer hoe meer. We helpen parochies en we gaan die nu steeds meer helpen, want we zijn met steeds meer mensen, dus dat wordt steeds gemakkelijker. Alleen maar, moeten we ons van tevoren afvragen hoe de zaken ervoor staan en hoe we samen die zaken kunt onderscheiden. Bijvoorbeeld, mensen die geroepen zijn om aan catechese en aan liturgie te doen, wel, we hebben het gevoel dat dit echt iets is voor de Gemeenschap Emmanuel om parochies daarbij te helpen. Jullie weten ook dat we gespecialiseerde groepen hebben, studenten, joodse studenten. Bovendien is er de Vierde Wereld waar je mensen hebt die echt heel arm zijn. Dan zijn er de zigeuners. En, hoe moet ik het zeggen, die evangeliseren in het 20e arrondissement in een omgeving die ook heel erg arm is. En dan zijn er de Arabische christenen. En dan zijn er de Afrikanen.

Dus dat geeft ons heel wat werk. En jullie hebben hiermee duizend en één gelegenheden om de Heer te bidden en te vragen om de bekering van al die mensen! En op die manier krijgen jullie toch een zekere uitstraling. En daar houdt het niet mee op. We hebben algemene weekenden, we hebben gespecialiseerde weekenden. En dan is er nog de radio die binnenkort van start gaat. En daar moeten jullie hard aan trekken want we moeten vechten om kanalen in de ether. Dat is wat het is, een gevecht om de kanalen...! Dus we moeten erom vechten, net zoals de anderen! Maar we doen dat met de wapens van het licht, zodat we eindelijk echt verder komen. Dus, als jullie bidden, wel, daar winnen we tijd mee.

Nu, ik ga jullie niet al die zaken vertellen. Jullie kennen die beter dan ik. En er zijn genoeg dingen waar je echt in kunt geloven en waarmee je de interne diensten kunt helpen want er zijn er die zeggen: "Ja, wij zijn druk met de interne diensten, maar dat is geen evangelisatie". Daar antwoord ik dan op: "dat is geen slimme uitspraak, want het spreekt vanzelf dat je een stevige organisatie nodig hebt voor externe diensten zoals de evangelisatie, dus je kunt niet zonder een minimum van interne organisatie! Anders krijg je anarchie! Dus als je bij de interne diensten aan het bidden bent, dan bid je naar buiten toe, voor de evangelisatie. Dat is zo klaar als een klontje. En als je je dat goed inprent, gaat het vanzelf. Dus dat is belangrijk. Nu ga ik over op een deel dat concreet is. Dus ga ik onze vriend Jean-Marc vragen om een deuntje voor ons te zingen.

Wel; nu gaan we over tot actie. Jullie gaan een zakboekje kopen. Zelfs twee zakboekjes. Je gaat er financieel helemaal aan kapot. Dat gaat je twee of drie frank of drie of vier frank kosten. Kijk, je hebt een zakboekje voor evangelisatie-activiteiten. Ha, dat is iets nieuws! Toch alleen maar een klein beetje nieuw. Het komt van het Legioen van Maria en het heeft daar goed gewerkt. Dus je hebt een vergadering. Dan is de secretaris belangrijk. De mensen komen bijeen en er wordt gezegd: "Wat ga jij doen?" "Mwa, ik weet het niet." "OK". "Schrijf maar op: weet niet." Maar even later zegt hij: ik heb toch wel een idee. Dit en dat ga ik doen." "We schrijven het op". Uitstekend. En dan is er een ander die volop ideeën heeft. Iedereen krijgt de smaak te pakken, karrevrachten ideeën.

Dan worden die ideeën opgeschreven. En dan zeggen ze: "Over een week komen we weer bij elkaar en dan vertellen jullie wat je eraan gedaan hebt." Tja, dat is minder leuk. Een week later zeggen ze: Wel, ik weet het niet maar ik ben moe en verder is mijn vrouw ook moe. En mijn kind is een beetje aan het hoesten en dat maakt me ongerust." Aan het eind heb je bijna niemand meer. Behalve twee of drie mensen die zeggen: "Ach, ik ben mijn zakboekje vergeten." Daarna hoor je dan: op die manier is het niet de moeite waard om nu door te gaan." Het wordt allemaal 14 dagen uitgesteld. 14 dagen later komen ze, maar ze hadden het systeem van het zakboekje vergeten en zeggen dan: "Tja, ik heb niet veel gedaan." "O, Ja?"

Kijk, dit is precies de manier hoe je het moet doen. Prima. Want aan het eind zijn er toch altijd twee of drie die zo, tussen de bedrijven door, toch iets hebben gedaan. En dan zijn de anderen gefrustreerd en die zeggen bij zichzelf: "verdorie, hij wel! En ik heb niks gedaan." Enzovoort. Dan is er een ander die met een diplomatieke glimlach zegt: "Hebben jullie het nu begrepen?" "Ja, natuurlijk." En dan zegt een ander: "verdorie, dat is nu toch wel vervelend." En de keer daarop, begint het te draaien. Zie je, drie, vier weken heb je daarvoor nodig. Naargelang hoe vlug en praktisch die mensen zijn. En aan het eind, als het normaal gaat, voel je je verplicht om mee te doen en dan zeg je: "verdorie, nu moet ik er aan geloven. Want elke week vragen ze je wat je gedaan hebt. En het is alweer donderdag. Zondag is de bijeenkomst. Ik moet vrijdag wel iets gaan doen, want anders!" Zo gaat dat.

Van de andere kant is het zo dat men je niet vraagt om succes te hebben. Dat is iets wat je moet weten voor de evangelisatie. Niemand vraagt om succes. Men zegt: "Ga die vrouw op de vijfde verdieping opzoeken, die heeft zich verbrand, maar het ziet er niet zo slecht uit". En dan ga je haar opzoeken. Het gaat al wat beter. Arme vrouw! Goed. Je zoekt haar op." Maar een andere vrouw, die smeed een bloempot in mijn gezicht". Dat kan wel eens een blauw oog opleveren. Dan zeggen ze: "Dat is mooi. Nu bent je een martelaar geworden. Mooi toch." En kijk, nu is hij tevreden want men zegt dat hij een martelaar is. Dan is hij echt gelukkig! Op die manier ga je vooruit.

En beetje bij beetje zegt een ander: Ik was een en al glimlach want ik heb een leuke vrouw opgezocht die heel aardig tegen me was." Dan zeggen ze: "Kijk, jij moet jezelf niet zo serieus nemen. Jij moet niet zo ijdel zijn. Het kan zijn dat de één een bloempot in zijn gezicht heeft gekregen en andere lui ook vervelende dingen hebben meegemaakt, en dat jij geluk hebt gehad. Maar denk nu niet dat jij iets meer hebt gedaan dan die anderen. En dan zeg jij: "Verdorie!" Zo gaat dat. Maar van de andere kant, we gaan vooruit!

Nu ben je maar met een klein groepje. Maar kijk, we zijn met een heleboel mensen! Er zijn op zijn minst vijftien of twintig van die groepjes! Wel bij die twintig groepjes zijn er vast wel een stel die met een glimlach zijn ontvangen. En ze hebben niet allemaal een bloempot in hun gezicht gekregen. Zo zie je, het gaat vooruit, snap je? Het gaat vooruit omdat men het opschrijft en men dan telkens de situatie bekijkt. Jullie vinden dat vreemd, he! Maar ik kan je verzekeren, bij het Maria Legioen zeiden ze, dat ze dat zo deden met heel eenvoudige, vaak arme mensen, zelfs met analfabeten. Iets opschrijven lijkt me overigens niet zo makkelijk als je analfabeet bent. Maar dat doet er niet toe.

Duidelijk is dat het een kracht is om iets te doen. Want je zegt elke week: "Ik moet echt iets gaan doen. Ik heb het beloofd. Ik moet verslag uitbrengen. Ik moet echt aan de slag..." Dan, op dat moment, word je gegrepen door die activiteit. En daarna krijg je de smaak te pakken en ga je erin geloven. Na enige tijd zie je dat alle broers en zussen het doen en dan zeg je: "Wel het is echt waar!" Beetje bij beetje, meer en meer gaat het vooruit. En daarna ga je zien dat het resultaat buitengewoon is! Hoe langer hoe meer activiteiten gaan van alle kanten van start.

En dan ga je tegen me zeggen: dat is allemaal maar een zucht naar macht, het gaat om het organiseren, om allerlei grote toestanden". En dan krijg je als antwoord: "Mijn beste, hoe gaat het met je zus?" Want dit is gewoon de waarheid, dat Jezus gezegd heeft: "Ik ben gekomen om een vuur te ontsteken op aarde, en wat zou ik graag willen dat het al brandde! Welnu, we hebben haast, de tijd dringt, aan de slag. We moeten aan de slag. En zoals Theresia van Lisieux zei toen ze een karmelites zag die een beetje aan het rondsletteren was, toen zei ze: "Komaan, dit is geen manier van lopen als je een groot gezin te eten moet geven." Dat was alles. Een groot gezin met 26 kinderen. Ik zweer je dat je dan geen tijd hebt om te zeggen: "Goede God! Waar is mijn navel? Ik ben mijn navel kwijt. Waar is mijn navel gebleven?" Dus dat is de kwestie. Dat hebben jullie goed begrepen! En dat gaat werken.

Dus, je gaat dat zakboekje kopen. Want, weet je, ik heb het nu goed begrepen. Men praat en men praat, hij praat en die ander praat, en jij doet een duit in de zak, en nog één, En dan wij allemaal, OK. En nu zeg ik weer wat en nog wat, en dan gaan we he heel toevallig eens opschrijven. En dan ga je een mooie verrassing meemaken. Daarna komen we bijeen met de verantwoordelijken van de huiskringen, met de verantwoordelijken van de sectoren, alle opperbazen, onderbazen en alle bazinnen. En op het eind gaan die tegen jullie zeggen: "Wat doen jullie volgende week?" Goed, ik waarschuw jullie zodat je jezelf een houding kunt geven waarmee je niet meteen in je hemd staat, maar denk goed na zodat je iets te kunnen zeggen dat hout snijdt.

Maar denk dan vooral na om iets te kunnen zeggen dat je een week later ook echt hebt kunnen doen! Dat is even minder leuk! Maar ik wil niet vervelend doen. Jullie zijn gewaarschuwd. En ik heb niet de bedoeling jullie erin te laten stinken. Goed, jullie hebben dat allemaal begrepen. Ik hoef daar niet over door te gaan want ik weet heel goed dat jullie heel snel van begrip zijn. Ik kijk naar de klok. We zitten bijna op een half uur. Perfect. We zitten op schema.

Dan ga ik het nu met jullie hebben over iets dat veel minder leuk is. Zeg, wat is er vandaag aan de hand? Ik ben zeker met het verkeerde been uit bed gestapt. En voor één keer zijn mijn papieren niet in de war. Dus hou je vast. Zit je goed op je stoel? Wel, dat tweede zakboekje dat heet het heiligingszakboekje. Wacht, dat kan niet kloppen. Toch wel. Dus, het heiligingszakboekje. En om te beginnen ga je daar niet je naam in zetten, want stel je voor dat je het kwijtraakt! Dus je zet er een schuilnaam in. Je zet er zoiets in als Jonas of Ezechiël. Maar zet er niet allemaal Ezechiël in, want dan vind je het niet meer terug. Bedenk maar iets origineels. Want als je het kwijtraakt, vragen ze: "Wie is Ezechiël?" En dan zeggen jullie allemaal: "Dat ben ik, dat ben ik!"

In dat heiligingszakboekje ga je je dagelijkse gebedstijd noteren. Je legt jezelf vast op een gebedstijd. Perfect. Dat herinnert je eraan dat je je op een gebedstijd hebt vastgelegd. En dan schrijf je: Wel, Heer ik heb het niet allemaal gedaan! Die ene keer heb ik het een beetje ingekort. En die derde keer zat ik vast met een belangrijk goed werk en heb ik dus ook niet kunnen bidden". Zie je? Conclusie: na een week zeg je: "Tja, ik zou elke dag gaan bidden, maar het is me maar twee keer gelukt. Twee of drie keer..." En het is fantastisch. Want als je dat ziet, zeg je: "Kijk, dat is toch gek. Ik had gedacht dat ik iedere dag gebeden had. Maar dat is niet zo. Merkwaardig. Ik ben verstrooid geweest. Ik heb niet de hele tijd gebeden.

Dan schrijf je dat goed op. Op die manier is het duidelijk. En verder zeg je, omdat we het over bidden hebben: "Weet je, soms slaap ik een beetje in. De slaap krijgt me te pakken." Wel; daarvoor heb ik een hele prettige formulering gevonden: het houtblok. Ik ben een houtblok. Ik maak me klein en dan ben ik een brandend houtblok voor de Heer. Een houtblok dat snurkt. Je weet, zo 'n houtblok dat knispert zo nu en dan. Dat is aardig. Ik slaap. Dan word ik wakker, soms is de gebedstijd dan al voorbij, want ik kan zo goed slapen! OK, dan schrijf dat maar op.

Daarna noteer je ook je slaaptijd, inclusief de tijd van gebed! Maar vooral de tijd dat je naar bed gaat. Dat is heel belangrijk. Want om genoeg tijd voor slapen te krijgen, haal je dat ergens anders vandaan. Als je een vrouw bent hoef je misschien niet de deur uit naar je werk, maar dat hangt er maar van af! Dat hangt af van de vrouw. Er zijn er die zeggen: "We blijven thuis." O jee, een flater, een flater! Maar het is in ieder geval belangrijk op te schrijven hoe laat je naar bed gaat. Goed, heel goed. Dat noteer je. Dat is dan allemaal prima.

En nu zeggen jullie: "Wat betreft evangelisatie, had ik beloofd dit en dat te doen." Je praat weliswaar niet over je evangelisatie-zakboekje, maar je schrijft er toch wel iets in op. Kijk, dat is belangrijk ook voor de mensen die heel secuur, of hyperactief zijn, die tot op het bot gaan en niet merken dat ze moe zijn, die alsmaar boven hun krachten werken. Het gaat om het levensritme. Die mensen moeten dan beseffen dat ze verantwoordelijkheden hebben voor hun gezin, voor hun beroep en voor het apostolaat. Die zijn allemaal belangrijk. Er moet evenwicht zijn in je leven.

Omdat je niet goed weet hoe je dat moet doen, is dat precies iets om te gaan bespreken met je begeleider. Je gaat naar je begeleider toe en je zegt: "Ik weet niet meer hoe ik het allemaal moet klaarspelen." Heel goed. Dat is concreet, dat is praktisch! En die begeleider gaat je echt helpen. En het stelt minder voor dan allerlei gemoedstoestanden: "Vandaag regent het en ik heb een somber gevoel. En ik heb ook geen fut meer. Ja, gisteren voelde ik me beter. En nu begint het weer". Zo gaat het de hele tijd op en neer, zodat de begeleider er buikpijn van krijgt, maar het is allemaal toch echt wel een beetje verloren tijd. Goed, dat weten we alweer.

Hierna ga ik het met jullie over iets anders hebben. Ik heb het niet over de meisjes, ik heb het over de jongens. Je hebt jongens die heel gevoelig zijn en die bij het minste of geringste, zoals een straaltje zon of een beetje tocht, net zoals ik, verkouden worden en zich niet erg lekker voelen. En dan zeggen de anderen: "Nee, ik ben een stevige vent. Kijk, ik doe dit, ik doe dat..." En die ene lijkt dan een arme sloeber en hij zegt: "Heer, wat kan ik doen? Soms gaat het de hele tijd goed, soms de hele tijd slecht en dan weer andersom. Dat is echt vervelend". Wel, dan bied je dat de Heer aan en je zegt tegen hem: "Heer, U hebt mij zo gemaakt. U houdt van mij zoals ik ben. Ik weet dat. Wel ik offer U mijn wisselvalligheid, mijn moeilijkheden en mijn vermoeidheid op. Maar ik zweer het u, ik zou zoveel liever net zo evenwichtig willen zijn als mijn broer X, en met zijn soort zenuwen zou ik dan een mooi regelmatig leven hebben en duizend en één dingen kunnen doen."

Het is goed als je dit zegt. Maar in de praktijk zegt de Heer dan: "Luister goed, mijn beste man. Ik heb je gemaakt zoals je bent. En je moet me loven en danken voor het wonder dat jij bent. En ik denk dat zo een wonder als jij veel meer kan doen dan dat je nu doet. En alles bij elkaar vind ik dat jij veel slechter over jezelf denkt dan dat je bent! En daarom kun je Mij die ene bepaalde dienst gaan bewijzen. Ik zou heel blij zijn als je dat deed." "Ach, denkt u dat echt?" "Zo langzamerhand wel." En dan begint die jongen met een heleboel kleine dingen te doen. En dan begint hij allerlei kleine dingen te doen. En tenslotte begint hij iemand te worden. Hij zit wat minder naar zijn navel te staren en hij voelt dat hij meer loskomt en dat hij minder in zichzelf zit opgesloten en dan begint hij met activiteiten voor andere mensen. Wanneer je naar jezelf toe bent gekeerd, zit je in jezelf opgesloten. Wanneer je je opent voor de anderen, dan ga je je ontplooiën. En dan ga je opbloeien. Dus voor dergelijke broers en zussen wordt dit een leven waarin ze opbloeien.

Verder, als je naar je begeleider gaat moet je niet aankomen met een lijst van wat allemaal niet goed gaat, en dan nog allerlei moeilijkheden van links en van rechts. Zo iemand gaat dan zeggen: "Mijn begeleider begrijpt er niets van. Hij luistert niet naar me. Hij vraagt: "Wat heb je gedaan? Wat heb ik gedaan? Ik heb niets gedaan met alles wat ik aan mijn hoofd heb." En zo iemand zegt dan ook: "Hij begrijpt me niet. Mijn begeleider begrijpt me niet. Ik ga van begeleider veranderen." Ze zeggen dan: "Als dat zo is, verander dan van begeleider. We gaan iemand voor je zoeken die heel wat harder is. "Ho", zegt die vent, "dan zit ik verkeerd! Dan wil ik liever een derde!" En dan zegt hij: "alles bij elkaar ga ik liever terug naar die eerste, want eigenlijk was hij minder vervelend als die anderen."

Het is duidelijk dat je bij de begeleiding geen tijd moet verliezen. Het is belangrijk dat je je levensverhaal één keer, twee keer, drie keer vertelt om een totaalbeeld te kunnen krijgen Maar het is ook duidelijk dat het gaat om actie. En dat de Heer zegt: "Wat doe jij de hele week? Snap je dat? Niet alleen dat je niets doet, maar je komt bij je begeleider en je laat hem tijd verliezen door hem te komen vertellen dat jij niets doet. En vooral dat je niets kunt doen. En dat men jou niets moet vragen omdat jij toch niets kunt doen."

Het moet duidelijk zijn dat er echt een minimum is. Van te voren moet je bidden en tegen de Heer zeggen: "Kan ik die bepaalde klus echt niet doen?" En van de andere kant "Ben ik nederig en bescheiden genoeg om naar mijn begeleider te luisteren en niet de hele tijd te zeggen: "Nee hoor, je begrijpt het niet! Je begrijpt niet dat ik dat niet kan doen!" maar proberen te luisteren en te zeggen: "Ik wil best proberen het te doen. Mijn goede wil laten zien. "Dat maakt het allemaal ook gemakkelijker want dan kan de begeleider met je praten. Er zijn best wel begeleiders die zeggen: "met hem kan ik niet praten, want ik voel dat hij het niet begrijpt, dat hij er niet aan toe is." Tenslotte ga je dan bidden, je bidt, maar jammer genoeg voel je dat de ander te zeer in zichzelf vastzit, te egoïstisch is, te zelfingenomen, hij is door zijn hoogmoed te lichtgeraakt. Je kunt niets tegen hem zeggen. Wat moet je dan? Je gaat bidden en dan misschien heel langzamerhand.. Maar als die persoon eens zou bedenken dat hij zou kunnen veranderen, dat hij niet volmaakt is en, hoe moet ik het zeggen, niet helemaal op de goede lijn zit, dan zou die op zijn minst luisteren naar wat de begeleider te zeggen heeft. En dan niet zeggen: "Nee, die begeleider begrijpt me niet. Hij is veel te hard met mij. Hij wil mij helemaal niet snappen. Dus zo zie je, dat is belangrijk."

In dat geval, als je dan geen zakboekje hebt dan zijn al die dingen subjectief. Je kunt dan zeggen: "Het is de begeleider die er niets van begrijpt. Ik heb dat ene toch gedaan en dat andere ook". Als je het in je zakboekje hebt opgeschreven wordt het iets objectiefs! Hij zegt dan:

"Heb je dat nu wel of niet gedaan? Als je het wel gedaan hebt, heb ik er geen oordeel over, zo zit dat in elkaar!" Daarvoor is dat zakboekje belangrijk. Je treedt uit jezelf, uit je eigen ideeën, dromen en angsten. Wat je opschrijft zijn precieze dingen. En zodoende worden we wakker geschud! Dan kun je natuurlijk zeggen dat je angstig bent, maar je kunt ook zeggen wat je gedaan hebt en wat je niet gedaan hebt. En als je moet wachten tot je je om goed voelt voordat je iets gaat doen, wel dan kun je lang wachten.

Zo zien jullie dat het belangrijk is om zo'n zakboekje te hebben. Ik ga het verder niet meer in detail over het zakboekje hebben. Jullie moeten dat maar bespreken met je begeleider, verantwoordelijken van je sector en alle andere stationschefs die je kent. Die gaan dat met jullie bekijken. Zo ga je dan vooruit. En we hebben er ook een werkgroep over vanmiddag.

En dan zullen er natuurlijk ook goede zielen zijn die zeggen : Maar dat zijn zaken voor het eigen geweten. Dan zeg ik: " dat is een moeilijke formulering. " Als het over het eigen geweten gaat, dan kun je bedenken dat het om andere zaken gaat dan zoiets. Simpelweg als het gaat om het eigen geweten en externe plichten, dan zijn er natuurlijk grenzen tussen die twee, die je niet gemakkelijk kunt trekken. Maar laat het duidelijk zijn dat als het gaat om simpele zaken, daar niemand last van heeft! Of je al dan niet bidt, dat hoort bij je eigen geweten, of wat je maar wil. Maar als je niet bidt, moet je dat toch opschrijven ! Dus dat zijn kwesties van het gezond verstand. Laten we ons dus het leven niet moeilijk maken en vooral verder vooruitgaan!

Want een begeleider begeleidt de persoon. Nu kun je bijvoorbeeld een geestelijk leidsman hebben. Jammer genoeg zijn het er maar weinigen die zo iemand hebben. Als ik naar Parijs ga en al die mensen in Parijs zie en zou zeggen : " Kom, jullie moeten allemaal een geestelijk leidsman hebben, dan zou dat absoluut een gekkenhuis worden, want wat wil je? Die mensen hebben geen tijd. Vanaf het moment dat er ergens een goede geestelijk leidsman beschikbaar is, is hij steeds overbezet. En steeds in principe door 36000 meisjes. Jongens doen minder aan een geestelijk leidsman, dat kun je zien. Maar er zijn altijd zo een stuk of twintig meisjes die op de pater staan te wachten. Dat is dus iets dat niet makkelijk is. Wacht even, ik weet niet goed hoe ik het moet uitdrukken. Het is duidelijk dat zoals het nu georganiseerd is, priesters zoveel te doen hebben dat ze zich niet met iedereen kunnen bezig houden. Als jullie een geestelijk leidsman hebben, hou die dan en dat is prima. Geen enkel probleem. Maar als je geen geestelijk leidsman hebt of die niet kunt vinden, dan worden jullie geholpen met een begeleider.

Dan is die begeleider niet zo sterk in de theologie. Maar het is niet over zulke problemen dat jullie het moeten hebben. Die begeleider is concreet en praktisch. Want vaak heb je mensen, vooral meisjes die slim zijn, die zeggen: "Kijk mijn geestelijk leidsman die zit zo in mekaar. En hij antwoordt zus en zo. Dan stel ik de zaak zus voor en dan gaat hij dit en dat antwoorden." Ja echt, zo gaat dat. Maar zo'n geestelijk leidsman is niet dom. Zijn reactie is: " Natuurlijk! Zij stelt de zaak op zo'n manier voor dat ik wel verplicht ben dit te antwoorden en dit is wat zij graag wil horen." Want de geestelijk leidsman is niet elke week beschikbaar om tegen haar te zeggen; "Jouw ontbijt was aangebrand enzovoort en zoverder. "Snap je? Dat is de praktijk. Want een begeleider die is wel aanwezig. Dat kan vervelend zijn want hij is een getuige die zijn ogen de kost geeft en dat vooral doet op het moment dat het jou niet uitkomt. Daarom is het praktisch om een begeleider te hebben. Goed, daarover gaan jullie straks discussieren.

Want, weet je, wat bij dit alles van belang dat de vakantie voor de deur staat. We gaan met vakantie. We zeggen: " Eindelijk is het vakantie! " Nu kan ik gaan uitrusten. Prima. En dan kan ik een beetje de heiden uithangen. Ik ben christen, laat ik het zo zeggen, elf van de twaalf maanden. Dan mag ik toch wel minstens één maand heiden zijn ! Dat is toch niet veel!" OK., heel goed. Alleen, dan kom je in een vrije val ! Begrepen. Dus je moet je vakantie organiseren. Want de duivel zegt bij zichzelf: "Ach, ik heb niks te doen. Ze zitten de hele tijd bij elkaar in de gemeenschap en dan kan ik er niet in. En ze gooien met van alles naar me". Voor de duivel is dat niet prettig, dat kun je je indenken! Maar hij zegt : " Mijn beste, tijdens de vakantie haal ik mijn schade in ! Hup, daar ga ik voor zorgen! Dus jullie zijn gewaarschuwd, wees op je hoede.

Dan komt de gemeenschap altijd goed van pas. Ze bedenkt dat je met de gemeenschap op vakantie kunt. Er zijn mogelijkheden voor een gemeenschapsvakantie. Dus je kunt dan met elkaar praten en ook leuke dingen doen. Bijvoorbeeld in Combloux. Je gaat naar Combloux om te skiën. En dan zijn er twee of drie, die de ski's in hun gezicht krijgen. Prima. In de praktijk kun je het uitrekenen, want je hebt statistieken. Een vent komt er aan: "Ja! Mij kan niks gebeuren!" Na vier, vijf dagen gaat het mis. Tussen de vierde en de zesde dag, paf! De vent valt verkeerd. En dan wordt hij vastgebonden in een slee en weg, naar beneden! En dan is de volgende aan de beurt ! Het is echt verschrikkelijk, weet je ! Er zit zo'n kracht in die passie voor het skiën, die is onweerstaanbaar! En hoe groter die kerels zijn, hoe meer ze vallen. Och , ze vallen als boomstammen.

Als het gaat over de zomervakantie en je bent bij de gemeenschap dan kun je je ontspannen, amuseren en wat dan ook, door mee te doen met een soort retraite, maar dat is niet het goede woord, maar met een diepgaande gemeenschapsbelevens. Als je daar vandaan komt heb je in jezelf een diepgaande verandering meegemaakt. Daarom stel ik het jullie voor en men zal jullie later de adressen en de rest geven. Dat is voor als je naar zee wil om je te laten bakken of bruin te worden of om rose te worden, want dat is een manier om bruin te worden. Jullie bekijken het maar, maar ik praat erover en jullie praten er ook over met jullie begeleiders en jullie bekijken de praktische kant van wat je ermee kunt doen. Want de vakantie gaat beginnen. Ik denk dat jullie in het algemeen wel hebben begrepen wat ik verteld heb. En ik denk dat het allemaal veel beter kan gaan. En op die manier kun je volgend jaar beter aan de gang gaan en vooruitkomen.

Want het was Ignatius van Loyola die zei – weet je wel, die man die nergens aan twijfelde - "Ik ga de lijst opstellen van al mijn zonden. Heer God, Heer Jezus! "Nu goed dan, de lijst van al mijn onvolkomenheden, want weet je, Jezuiten zijn toch wel voortreffelijke mensen! Dus zei hij: Wel, het is niet zo moeilijk. Stel ik heb er 26, 28, 32, 45. Hup! Ik streep er iedere dag één door". Laten we in ons geval zeggen, iedere week! En dan, na 45 weken, wanneer het weer vakantie is, wel, dan ben ik volmaakt! Moeilijker dan dat is het niet.

Van de andere kant moet je je eergevoel inzetten, zegt Paulus, want jullie hebben allemaal eergevoel. Heel goed. We hebben allemaal eergevoel. Zet dat eergevoel dan in voor de Heer! Zet je trots in voor de Heer! Theresia van Lisieux zei: "Ik heb altijd gedacht dat ik een grote heilige zou zijn". Zeg dat dan, als je wil. Of een kleine heilige. Of een kwart heilige. Wat je maar wilt! Maar zorg ervoor dat je vooruitgaat, want dan rol je door. Dan zeg je: "Heer, ik moet volmaakt worden zoals U volmaakt bent. Dat is iets dat u gezegd hebt en als u zoiets zegt, geloof ik er rotsvast in. En omdat ik dat niet kan..." Zoals Theresia zei: "Ik ben een zandkorreltje naast een hoge berg, die tot ver in de wolken reikt". Een mooie 19e-eeuwse vergelijking. Maar het is de realiteit. "Ik ben een klein zandkorreltje. Wat ben ik dan naast de Mont Blanc?" Welnu, als je in Combloux zit, in de sneeuw en met de kou in je achterwerk de Mont Blanc aan het bekijken bent, dan zeg je: Natuurlijk, wat ben ik in vergelijking met die berg?" Maar je zegt ook: "De Heer is hier aanwezig en de Heer kan ons helpen. De Heer kan een ander mens van ons maken."

Dus dat is het! Dat is wat we gaan doen. In vol vertrouwen zeg je

"Heer, echt, U moet me helpen". En dan zijn daar de broers en zussen om je te helpen. En we hebben de broers en zussen van de huiskring." En men gaat over je bidden. En jij gaat over hen bidden." Zomaar, bidden voor elkaar, de Heer aanroepen en dat zal er tenslotte voor zorgen dat we gaan veranderen. Zo volgen we samen de weg naar omhoog. Het was Elisabeth Lesoeur, een burgerlijke mevrouw van het eind van de 19e eeuw die zei: "elke ziel die omhoog gaat zorgt ervoor dat de wereld omhoog gaat". En jammer genoeg kun je ook zeggen dat elke ziel die zich verlaagt de wereld verlaagt. Dus echt, Heer Jezus, help ons hiermee. En maak ons blij en ook efficiënt. Omdat U het bent. Omdat het Uw Heilig Geest is. Amen. Alleluia!

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com